– Бре, дядо, какво говориш? Где се е чуло и видяло някой да гледа в къщата си змей! Нали като порасне, някой ден ще ни изяде! Върни го веднага в гората!

Ала дядото не я послушал. Започнал да се грижи за змейчето. Най-напред му сипвал млечице в паничката, после започнал да го храни във ведрото, а накрая – в корито. Змейчето растяло не с дни, а с часове.

Един ден то казало на дядото:

– У дома вече ми е тясно, не се побирам. Искам да изляза навън. Хайде, изведи ме, хем ще видиш колко съм пораснал!

Старецът пуснал змейчето на ливадата зад къщата и като го погледнал, сърцето му замряло от страх. Вместо малкото животинче, което гледал с толкова грижи, насреща му стоял страшен змей. Люспите му блестели на слънцето с всички цветове на небесната дъга, яките му нокти били забити в земята, а ноздрите му изригвали пламъци.

Дядото гледал страшното чудовище и не вярвал на очите си, ала змеят заговорил с познатия му глас:

– Сполай ти, дядо, че ме отгледа такъв левент. Виждаш колко голям

за ръката и я издигнал толкова високо, че тя паднала обратно чак след един час.

– Видя ли го? – попитали я всички в един глас.

– Не, никъде го няма! – отвърнала царската дъщеря и се разплакала.

– Ще те издигна още веднъж! – рекъл най-големият от ветровете и този път я подхвърлил толкова високо, че тя паднала чак след два часа. Ала пак никъде не могла да види змея.

Вятърът много искал да ѝ помогне и затова я запратил високо в небето за трети път. Като паднала след три часа, царската дъщеря казала зарадвана:

– Благодаря ти, ветре! Сега го видях – седнал е край едно кладенче. Вече знам къде да го търся.

И тръгнала отново. Вървяла, вървяла, много път изминала. Краката ѝ се изранили, дрехите ѝ се окъсали, но тя продължавала да върви. Най-после стигнала кладенчето, ала от змея нямало и следа. Тогава тя седнала, извадила сребърна хурка и сребърно вретено и почнала да преде.

Не след дълго на кладенчето дошли момичета да си налеят вода. Толкова харесали сребърната хурка и сребърното вретено, че започнали да молят царската дъщеря да им ги продаде. Тя пък почнала да ги разпитва кои са и откъде идват и те ѝ разказали, че служат в двореца на царя-змей.

Тогава царската дъщеря изпратила хурката и вретеното за подарък на техния цар.

На другата сутрин пак седнала при кладенчето и извадила една златна кокошка, която снасяла рубинени яйца. Тази кокошка била подарък от змея. Кокошката снесла едно рубинено яйце и змейовата невяста почнала да си играе с него. Като дошли да наливат вода, момичетата го видели и ахнали. Поискали да купят яйцето, ала царската дъщеря не го продала, а пак го изпратила като подарък на господаря им.

На третата сутрин змейовата невяста извадила златен пръстен. Него змеят ѝ бил подарил в деня на сватбата. Седнала в тревата край кладенчето и пак зачакала момичетата да дойдат. Ала вместо гласовете им се разнесъл грохот, земята затреперала, блеснали светкавици. Царската дъщеря се изплашила, скочила и се скрила зад